

Stichting alvan tsarik

Secretariaat: Keurbeek 25 NL- 6914 AE HERWEN Netherlands
Bankrekening NL66 RABO 0113 8511 62

Barev! (Hallo!)

Gyumri, 2 augustus 2021

Het is misschien wel een goed idee om in deze zomerversie van de Nieuwsbrief te vertellen een paar van mijn werkdagen op ons centrum. Het geeft een kijkje achter de schermen, terwijl de “gewone” nieuwsbrief eerder de feiten en resultaten laat zien. Er komen wel heel veel namen in voor, van mensen met wie wij samenwerken, zonder wie ons project niet kan bestaan. Misschien duizelt dat wat, maar ik wil niet alles helemaal uitleggen. Ik waag het er maar op, de gebruikelijke “officiële” nieuwsbrief komt binnenkort.

Samen met Cor van den Bogaard, de penningmeester van onze grote donor Stichting Het Bosje, ben ik op 22 juli naar Armenië gegaan. In de laatste juliweek zijn we onder andere in ons centrum bezig geweest met monitorgesprekken, de presentaties van de twee eerste Armeense Technasiumgroepen voor een belangrijk publiek, een stafbespreking over de nieuwe bouwplannen, het opruimen van oud hout uit het Amfitheater bij Oma’s Huisje (Tatik Tun) en het stapelen van tufsteenblokken bij 35 graden in de zon.

Maar ik wil het hier hebben over afgelopen vrijdag en zaterdag, over een waanzinnige achtbaan van gevoelens en gebeurtenissen.

Eigenlijk leken het rustige dagen te worden. Op vrijdag stonden maar twee zaken gepland: de evaluatie van de Technasiumgroepen en de info meeting voor nieuwe Technasiumdocenten. Op zaterdag een uitstapje met het hele team.

Vrijdag 30 juli 2021

Om 11 uur staat de evaluatie van de presentatie van de eerste Armeense Technasiumgroepen van afgelopen zaterdag gepland. Omdat we in alle opwinding die zaterdag ervoor waren vergeten om de presentaties op te nemen, wilden Seda, Arman en Artyom dat best nog eens opnieuw doen, zeker omdat de directrice van de Progress School (een goede privéschool die Melsida en Seda hebben bezocht) op Melsida’s uitnodiging vast had toegezegd om te komen. Voor ons

heel belangrijk omdat we op die manier contacten met een school kunnen gaan opbouwen. Melsida appt de avond van tevoren volkomen ontgoocheld en teleurgesteld, dat bij navraag de directrice had gezegd, dat ze wel zou zien of ze kwam of niet. Nu, ze kwam dus niet....

We hebben de presentatie alsnog opgenomen, zonder Arman, want die kwam dit keer maar 35 minuten te laat. We zaten er weer goed in, en de evaluatie was bijzonder zinvol, bijvoorbeeld als het ging om het nakomen van afspraken en jezelf verantwoordelijk voelen. De persoonlijke doelen voor komende project werden best hoog ingezet, Seda wil bijvoorbeeld een succesvol manager worden en haar doel voor een volgend project is planning en het Plan van Aanpak beter te doen.

Cor gaat om 13.00 uur al met Gagik, onze muzikleraar en bouwuitvoerder en met onze vaste chauffeur Gatschik ergens in de bergen bij Amasya kijken naar een tonnen zware steen die je als een deur kunt bewegen omdat hij op een bijzondere manier zit ingeklemd. Dat was eigenlijk voor zaterdag gepland, maar plannen kunnen hier nog wel eens wijzigen. Cor moest daarmee verstek laten gaan voor een algemene info meeting 's middags voor onze komende Technasiumdocenten en andere geïnteresseerden. Vond hij denk niet zo heel erg...

Pakezel

Voor de zaterdag heb ik heel Alvan Tsaghik uitgenodigd om op stap te gaan in een oude Sovjetbus en ergens op een uur rijden van Gyumri vandaan een dagje te gaan picknicken en relaxen, stafleden en vrijwilligers, zo'n 35 mensen bij elkaar. Om 13.00 uur mee naar de markt om boodschappen te doen (nou ja, pakezel zijn voor stafleden Yester en Anahit). Aan ons kruidenvrouwtje op de markt aangeboden om 15 kilo aan bagage aan Cor mee te geven voor haar kinderen in België, maar dat gaat natuurlijk eerst weer met een hoop discussie gepaard, want ze staat erop om ervoor te betalen en dat accepteren we dus niet.

Introductie in het Technasiumonderwijs

Redelijk op tijd beginnen we aan een PowerPoint presentatie voor 3 leraressen, die naast hun baan op school ook bij Armath werken (Armath is een landelijke organisatie die kinderen computerprogrammeren en robotica aanbiedt), een lerares van American Corner en een ingenieur die in de textielindustrie werkt. Mijn doel is om het Technasiumconcept duidelijk te maken maar ook om helder te krijgen of dit concept echt iets toevoegt aan bestaande initiatieven en projecten. Ik

vertel hoe Stichting Technasium en Technasium Academy een rol willen spelen in onze plannen, geef de tijdlijn aan en de mogelijkheid om net als ik een certificaat te krijgen als docent Technasium. Na ook wel kritische vragen komen we tot de conclusie dat het Technasiumconcept veel toevoegt aan de bestaande situatie. We bekijken in de tuin van Majakowski het werk van onze Candealeerlingen en vertellen over de zelfstandigheid waarmee ze dat hebben uitgevoerd. We spreken met

elkaar af om alles te laten bezinken en er later deze week op terug te komen. Ik ben benieuwd.

Een club voor modelvliegtuigen

De ingenieur, ook een Gatschik, nodigt Lilit en mij uit om te komen kijken in zijn club voor modelvliegtuigen. Ik denk, nou ja, best aardig zo'n hobbyclub, en contacten zijn altijd goed. Kort gezegd: Mijn mond viel open en ik heb hem niet meer dicht gekregen!

Midden in de stad, vlak bij het grote plein, zitten ze in een groot vervallen patriciërshuis op twee

verdiepingen. Helemaal vol met oerdegelijke Sovjetstijl metaal- en houtbewerkingsmachines, moderne lasercutters, 3D-printers en heel veel jongetjes aan het werk om modelvliegtuigen te bouwen. En ze zijn hier pas 5 jaar aan het werk! Ze hebben vooral jongens in leeftijd tot 14 jaar, naar schatting 100. Ze willen doorgroeien naar 1000 leden. Gatschik vertelt dat de deur altijd open staat en dat ook als hij of de andere begeleiders er niet zijn, de jongens zelfstandig aan het werk blijven. De ervaren jongens nemen

de nieuwkomers bij de hand en maken ze wegwijs. Ze moeten problemen oplossen, werken met nieuwe materialen zoals lichte werkstoffen uit basalt en leren met machines om te gaan. Klinkt heel erg als iets wat ik als ideaal zie. Bij een kop koffie word ik ineens door iemand die binnenkomt in het Nederlands aangesproken. Edgar woont al 17 jaar in Brussel en is consultant voor een ICT-bedrijf. Hij komt uit Gyumri en in zijn vakanties is hij vaak in de club. Hij wil weten wat wij met Alvan Tsaghik doen en is uiterst geïnteresseerd in Technasium. Dit zijn van die momenten waarop ik denk dat toeval niet bestaat. Dit moet wel een mooie samenwerking gaan opleveren.

Intussen komen Cor en Gagik binnenvallen, zo te zien helemaal blij en niet meer helemaal nuchter. Cor heeft zijn dag van de week gehad. Aanvankelijk met één auto, uiteindelijk met vier auto's en zo'n 12 kerels dwars door de velden geragd om de beste plaats te vinden om in een steile kloof af te dalen en die bijzondere steen te vinden. Natuurlijk met brood en kaas en tomaten en flink wat wodka op de plaats van bestemming. Mannen onder elkaar hier in Armenië, hij vond het prachtig. Hier in de club weet hij ook niet wat hij ziet en valt van de ene in de andere verbazing.

Eten bij vrienden

Om 19.00 uur bij Hovik en zijn familie voor Cors afscheidseten. Hovik heeft op de zolder van zijn schoonvader het houtwerk van een yurt teruggevonden. Die komen nog uit de tijd van na de aardbeving in 1989 toen uit de hele Sovjetunie hulpgoederen naar Gyumri werden gestuurd en deze

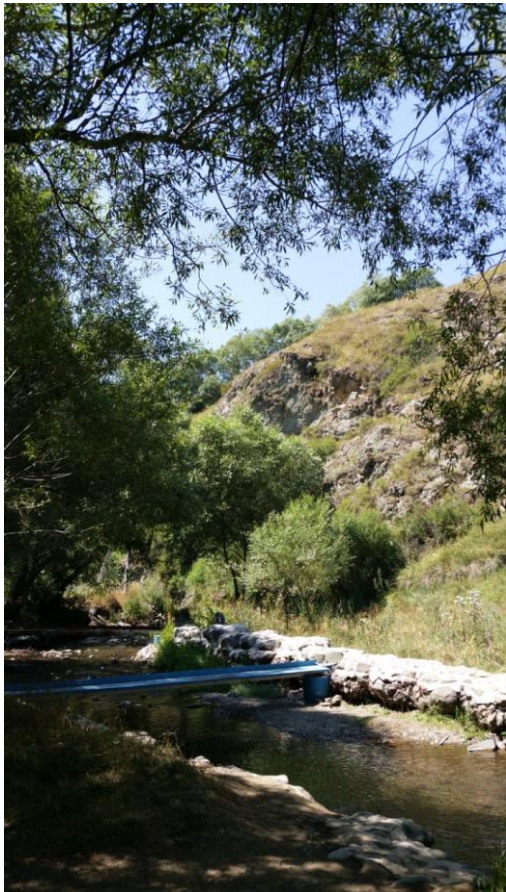
yurt kwam uit Mongolië, Ala's familie heeft daarin lange tijd gewoond. In Hoviks tuin staat nu een yurt met een gedekte tafel. Alle vegetariërs en zelfs veganisten van harte welkom. Een beetje worst is alles wat fout is, de rest komt uit Ala's tuin en uit haar oven. Bij Hovik en Ala als traditioneel gezin worden bij het eten vele toasts gesproken, die met cognac of wodka voor de mannen en wijn voor vrouwen worden beklonken. Natuurlijk spreken de mannen de toast uit, wij zijn per lot van rekening in Gyumri. Bij Hovik en Ala raken de toasts mij ook altijd persoonlijk, er is een diepe vriendschap ontstaan, waarbij ook heel persoonlijke zaken als het overlijden van familieleden worden benoemd. De kinderen worden ook betoast, zeker nu die het hartstikke goed doen. Narek, hun zoon, gaat met een studiebeurs naar Arusha in Tanzania, Seda en Melsida zijn uiterst ambitieus in hun studiekeus en binnen ons Technasiumproject. Vanavond de primeur: De meiden

eisen hun recht op om ook een toast uit spreken en voor het eerst spreekt Melsida helemaal volgens de regels van de kunst een prachtige toast uit, aangevuld door Seda. Wel even slikken voor Hovik, maar hij went er maar aan.

Zaterdag 31 juli

Zaterdagmorgen 10.00 uur. De oude Sovjetbus staat klaar bij ons centrum, de ontbrekende zitplaatsen worden aangevuld door kinderstoeltjes uit Meri's peuterlokaal, ik krijg de vrije stoel voorin in de bus, en ik ontkom er ondanks protest van mijn kant niet aan. Alles volgeladen, met 32 mensen, brood, kaas, meloenen, drinken. Gagik zal later tegen de middag de kip-khorovats (barbecue) meebrengen. De bus rijdt met 25 km/uur de bergen op, heel wat harder weer naar beneden en neemt de grootste gaten en uithollingen overdwars met het grootste gemak. Toch stiekem wel blij dat ik voorin mag zitten. Ze zingen heel veel Armeense liederen en ook het lied Krunkner (kraanvogels) speciaal voor mij omdat ze weten dat ik daar altijd sentimenteel van word.

De plek waar we na een uur aankomen is fantastisch, tussen bergen, met watervalletjes en stromend water waarin je kunt zwemmen, er zijn bomen en een aangelegde picknickplaats helemaal voor ons alleen. Wat een geweldig gevoel dat er zo'n 35 mensen bij elkaar zijn die allemaal op hun manier aan ons project bijdragen. We zitten even met stafleden aan tafel en ik grijp de kans om Armine in het zonnetje te zetten. Armine is er altijd en voor iedereen. Ze is onze zuster, controleert de temperatuur van iedereen die binnenkomt i.v.m. Covid, doet de deuren 's ochtends open en is als persoon de bescheidenheid zelve. Verder maakt ze de beste koffie van alle vrouwen in ons centrum. Ze bloost ervan en zegt dat ze dit soort complimenten nog nooit heeft gehad, zeker niet van haar schoonmoeder, met wie ze in huis woont. Voeg bij dit alles een heerlijke temperatuur van 28 graden en de afwezigheid van enig bereik van internet en telefoon en je kunt je voorstellen dat deze dag superrelaxed was voor iedereen.

<https://www.facebook.com/StichtingAlvanTsarik> en/of <https://www.facebook.com/Alvan-Tsaghik-social-educational-centre-NGO-1873162799611077>. Hier worden regelmatig updates geplaatst, mét veel foto's.